

med Henning Kronstam var opstået spontant. Dette ændrede ikke mit syn på din fremgangsmåde, hvor du i en så vigtig sag handlede hen over hovedet på mig.

Et endnu mærkeligere forløb fik sagen om besættelsen af operadirektørstillingen, efter at Ulrik Cold havde frasagt sig denne i april 1977. Fra departementets side havde man ved mine direktørudnævnelser i 1974-75 ønsket, at fremtidige ledige stillinger skulle besættes efter opslag. Jeg indstillede derfor til ministeriet, at operadirektørstillingen blev opslået til en lønning på 175.000 kr. (svarende til balletmestehonoraret), og hvis den pågældende tillige skulle varetage en kunstnerisk stilling en løn efter nærmere aftale. Ministeriet godkendte opslaget uden nærmere betingelser. De tre organisationer (solister, kor og kapel) henvendte sig straks til Niels Møller og opfordrede ham til at søge. For at få en mere objektiv bedømmelse i det hele taget nedsatte jeg et bedømmelsesudvalg med en repræsentant for hver af de tre nævnte grupper og tre repræsentanter fra ledersiden, nemlig økonomidirektøren, kapelmester John Frandsen og tidligere operaleder Torben Anton Svendsen. Samtidig anmodede jeg de tre personalerepræsentanter om at se uheldet på kandidaterne. Udvalget indstillede eenstemmigt Niels Møller til mig. Efter forelægelse for tilsynsrådet, der behandlede sagen skriftligt, indstillede jeg derefter Niels Møller til ministeriet til godkendelse. Niels Møller var førtidspensioneret som operasanger i 1974-75 på grund af psykisk belastning som følge af for sjældnen anvendelse på scenen. Hans læge udtalte, at denne belastning efter hans afsked var ophørt, og at den ikke kunne forventes at blive genoplivet ved hans eventuelle arbejde som operadirektør. Efter reglerne om førtidspensionering skulle han helbredsundersøges hvert andet år. Ministeriet svarede »efter brevveksling med helbredsnavn og finansministerium«, at det kunne godkendes, at Niels Møller ansattes for to sæsoner (1977-78 og 1978-79). Jeg indsendte nu en kontrakt underskrevet af Niels Møller og mig i overensstemmelse med ministeriets skrivelse, men i min fremsendelseskrivelse foreslog jeg, da jeg måtte forstå ministeriets skrivelse som hvilende på helbredsnavnets udtalelse og derfor indskrænket til to år, at Niels Møller helbredsundersøgtes allerede efter et års forløb, således at parterne, hvis under-

søgelsen gav et tilfredsstillende resultat, kunne forhandle om en fortsættelse af hans ansættelse. Uden nærmere motivering svarede ministeriet herpå, at stillingen skulle genopslås efter to år, skønt et genopslag næppe har en forbindelse med Niels Møllers helbred, men snarere med et ønske om til den tid at få en ny operadirektør efter dit valg.

Et sådant ønske burde statsforvaltningsretligt – efter mit skøn – have været fremmet ved, at ansættelsestiden i opslaget var blevet begrænset til to år, hvilket ministeriet burde have forlangt, da man godkendte opslaget.

Med disse erfaringer tilkaldes jeg den 30. august i år – uden oplysning om mødeemne men med besked om at komme alene – til et møde med dig og departementschef Perch Nielsen.

Jeg får her forelagt som et fait accompli, at byggesagen skal forelægges folketinget i oktober, men at betingelsen herfor ligesom sidst er, at jeg fratræder – denne gang dog ikke den 30. juni 1978, men 30. juni 1979 – og i tillæg hertil får jeg for første gang et svar på mit brev af 17. november 1976 derved, at du oplyser, at der efter min fratreden er tiltænkt mig et hverv som konsulent for den nye ledelse samt sæde i det målsætningsudvalg, der skal nedsættes.

Meget hurtigt og kortfattet refererer du slagplanen, der som nævnt forudsætter min fratreden.

Hertil måtte jeg sige, at efter den behandling, du siden 17. november f. å. har givet mig, måtte jeg overveje sagen nærmere, da de betingelser, jeg satte ind i aftalen dengang, efter mit bedste skøn ikke var blevet opfyldt.

Jeg har nu overvejet min hele stilling. Den »fredelige overenskomst« kan, som det vil fremgå af foranstående, ikke gælde længere.

Da din eneste kommentar til mit svar på dine udtalelser til Weekend-Avisen den 2. september har været, at herefter måtte du udsætte byggeplanerne et eller to år, må jeg sige, at jeg har svært ved at finde en saglig begrundelse for denne din reaktion, så meget mere som en væsentlig del af disse planer hviler på min idé og mit forslag.

For Det kgl. Teater vil det være af fundamental betydning, at der nu tages stilling til en gennemførelse af den samlede byggeplan, bag hvilken samtlige personaleorganisationer slutter op. Lad mig derfor klart sige, at hvis den